

JEFF GUNHUS

LOVEC PŘÍŠER

ZROZENÍ LOVCE

KIO KAN

Copyright © 2016 by Jeff Gunhus
Translation © Nikola Polzerová, 2025
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu
JACK TEMPLAR MONSTER HUNTER,
THE JACK TEMPLAR CHRONICLES BOOK 1
vydaného v roce 2016
nakladatelstvím Seven Guns Press in the United States
přeložila Nikola Polzerová
Redakční úprava Jana Pleskotová
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2025
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-604-9

*Věnováno mým příšerkám –
Jacksonovi, Williamovi, Danielovi, Caroline a Owenovi*

Jmenuju se Jack Templář a jsem sirotek.

Krátce před čtrnáctými narozeninami jsem se dozvěděl, že pocházím z dlouhé linie lovců příšer. Víš, o čem mluvím – upíři, vlkodlaci, zombíci, co tě napadne.

A to není všechno. Kdyby příšery z celého světa mohly zabít jediného člověka, vybraly by si mě. Proč? Nemám tušení. Rád bych tomu jednou přišel na kloub, ale teď jsem vděčný, že jsem vůbec naživu.

Varování

Jo, čteš správně. Jsem lovec příšer. Dřív bych si myslel, že to zní naprosto parádně. Nechápej mě špatně, je to parádní. Ale většinu času buď zdrhám jako o život, nebo se schovávám ve stínu a modlím se, aby příšera nezachytila můj pach. A téměř vždycky jsem vydešený k smrti. Na dalších stranách pochopíš proč.

Ale než ti svůj příběh povyprávím, musím tě varovat.

Zprvé, tohle není pohádka. Budeme mít co do činění s krvelačnými nestvůrami, které si jdou tvrdohlavě za svým. Naděláš si z nich do kalhot. To ti garantuju. Zadruhé, zastavíš je jen tak, že je připravíš o život... což bývá nechutné a člověk se u toho pořádně umaže. Zatřetí, tohle všechno je pravda.

Myslíš, že si dělám legraci, že jo? Dokážu si představit, jak se při čtení uculuješ. Ale tohle není vtip. Příšery existují a příběh, který ti povím, se vážně stal. Pokud chceš žít v přesvědčení, že nestvůry se objevují jen v knížkách a ve filmech, měl bys knihu hned odložit a najít si jinou zábavu.

Varuju tě, protože tohle vyprávění není pro každého. Každý to nesnese. Je to samá krev. Násilí. Obludy.

Já neměl na vybranou. Musel jsem popadnout meč a bojovat. Ale ty se můžeš sbalit a předstírat, že žádný temný svět neexistuje. Nebo můžeš projít dveřmi, které za chvíli otevřu, a zjistit, co se kolem nás skutečně děje.

Ale znovu tě upozorňuju (a tohle myslím vážně), pokud si moji knížku přečteš, pokud se dozvíš o všudypřítomných příšerách a lovcích, kteří proti nim bojují, pokud se rozhodneš podívat se pravdě do očí, staneš se jednou z kořistí.

Doufám, že chápeš, co tím myslím.

Po přečtení následujících řádků budeš součástí našeho světa a příšery tě nenechají vydechnout. Uvidíš věci, které ostatní smrtelníci nevidí. Začnou tě pronásledovat stíny. Tvorové temnot ti půjdou po krku, prolezou oknem nebo dveřmi, jen aby se k tobě dostali.

A jednou tě dopadnou, tak jako dopadli mě, a ty se budeš muset bránit.

Takže než otočíš list, pořádně si to promysli. Pak už není cesty zpátky.

Nikdy.

Kdo se jednou stane lovcem příšer, zůstane jím napořád.

Uvidíme se na další straně.

Pokud máš dost odvahy.

I

Přestože jsem byl od narození předurčený stát se lovcem příšer, většinu života jsem prožil v blahé nevědomosti. Teda ne že bych o příšerách nikdy neslyšel. Každý o nich slyšel. Setkáváme se s nimi v telce, ve filmech, v knihách, komiksech, prostě všude.

Ale nikdy by mě nenapadlo, že jsou skutečné a že několik z nich tajně bydlí v našem městečku, kde netrpělivě vyhlíží mé čtrnácté narozeniny... aby mě mohly zabít.

Jo, čteš správně. A nejen to. Chtěly, abych u toho pořádně trpěl. Nestvůry naštěstí nebývají příliš kreativní, takže předpokládám, že šlo jen o různé způsoby, jak si na mně pošmáknout. Ale mně jde o princip. Co jsem jim kdy udělal?

Odpovědi jsem se dočkal den před mými narozeninami.

Začal jako každý jiný. Vzbudilo mě zděšení, když jsem si ve spaní uvědomil, že jsem zapomněl vypracovat úkol do angličtiny. Po krátké panice nastoupil pocit viny, který mě však brzy opustil, načež jsem se znovu odebral na kutě. (Nesud' mě. Vím, že děláš to samé.)

V čase, kdy bych měl pomalu vstávat do školy, si samozřejmě užiju ten nejlepší spánek. Nevím, jestli to máš

stejně, ale tehdy taky nejvíc sním. A někdy své sny dokážu kontrolovat. O čem se mi zdálo toho osudného rána, si pamatuju naprosto přesně. Snil jsem o Cindy Adamsové, nejkrásnější holce z celé školy.

Ale no tak! Nedělej, že tě holky nezajímají (nebo kluci, pokud jsi natolik bezvadná holka, že ses nebála sáhnout po mé knížce). Takže během romantických pasáží nechci slyšet žádné „fuj... to je nechutné“. Neboj, tolik romantiky tu zase není. A když už, tak vážně stojíš za to.

Jak jsem zmiňoval, zdálo se mi o Cindy Adamsové, nejkrásnější holce ze školy. Skutečné Cindy Adamsové bych nestál za pozdrav, ale v mých snech jsem se nezdráhal přistoupit těsně k ní, přestože byla obklopená skupinou kamarádek, a nabídnout jí rámě.

„Ahoj,“ osmělil jsem se. „Nechceš se mnou chodit?“

Usmála se a přikývla. Kamarádky nestačily zírat, když mě vzala za ruku a odkráčela se mnou pryč. Sledovala nás celá škola a Cindy Adamsová se ke mně tiskla, jako kdybychom spolu randili dlouhá léta.

Jakmile jsme osaměli, vsadil jsem všechno na jednu kartu. Postavil jsem se k ní čelem a našpulil rty. Zčervenala, přesto mě neuhodila, nevysmála se mi ani neutekla. (Což se všechno klidně mohlo stát.)

Naklonila se k polibku. Zavřela oči. Pootevřela rty... a odhalila řadu špičatých tesáků!

Chtěl jsem uskočit, ale měla mě v hrsti a prsty mi zarývala do kůže. Když oči znovu otevřela, byly zářivě rudé. Zavrčela a zuby jí ještě o něco povyrostly. Trčely jí z pusy. Přitáhla si mě k sobě, aby se mi zakousla do krku, když vtom...

Vymrštil jsem se na posteli a vykřikl z plných plic.

Do pokoje přiběhla teta Sophie.

„Co se děje?“

Když mi došlo, že se mi to jen zdálo, sundal jsem ruce z krku. Ulevilo se mi, že mi nikdo nechce rozervat hrdlo, na druhou stranu jsem byl lehce zklamaný, že mi to se Cindy Adamsovou nevyšlo.

„Ale nic,“ zamumlal jsem. „Problémy s holkama.“

Teta Sophie se usmála. „Zítra oslavíš čtrnácté narozeniny. To ti teprve začnou starosti. Tak pojď. Snídaně je na stole.“

Odporoučela se z pokoje a já se líně doplazil z postele do koupelny. Tam jsem si poprvé všiml něčeho zvláštního. Kluk v zrcadle vypadal podobně jako včera, s tím rozdílem... že byl větší.

Nevyrostl jsem do výšky, ale přes noc mi jako zázrakem narostly svaly. Nijak závratně. Nestal se ze mě najednou Pepek námořník, ale něco se rozhodně změnilo. Ani dřív jsem nebyl žádná bábovka, ale toho rána? Páni. Vypadal jsem dobře. Předváděl jsem se před zrcadlem a žasl nad tím, jak se mi bicepsy formují do velkých boulí.

„To je naprosto senzační,“ pochválil jsem svůj odraz v zrcadle.

Po snídani (natož po úkolu z angličtiny) jsem ani nevzdechl, hodil na sebe oblečení a utíkal do sklepa, kde sídlila posilovací lavice. Teta Sophie mi ji pořídila k minulým narozeninám se slovy, že pokud mě někdy přepadne touha posilovat, je mi plně k dispozici.

Párkrát jsem ji použil, ale většinu času sloužila k odkládání nepoužívaných krámů.

Vzal jsem do ruky dva dvacetikilové kotouče a každý z nich nasadil na jeden konec tyče.

Nato jsem se na lavici s těžkým závažím nedůvěřivě zadíval. Tyč vážila dalších dvacet kilo, takže dohromady jsem měl co do činění s šedesáti kily. Na to jsem si netroufl. Do té doby jsem uzvedl maximálně tyč s desetikilovými kotouči a i to mě po prvním přitahu málem odrovnalo.

Přestože jsem si připadal jako Herkules, nehodlal jsem se zmrzačit. Dvacetikilové kotouče jsem vyměnil za poloviční a ulehl na lavici.

Zhluboka jsem se nadechl, zvedl činku a pomocí zpevněných paží jsem s ní pár vteřin balancoval ve vzduchu. Pak jsem ji pomalu přitáhl k tělu. Očekával jsem, že na mě dopadne jako kus šutru a rozdrtí mě. Ale to se nestalo. Nechal jsem činku spočinout na hrudi a znovu ji zvedl nad hlavu. Ruce bez námahy vystřelily vzhůru.

Usmál jsem se a rovnou jsem si dopřál pět opakování. A ani jsem se u toho nezapotil.

Potom jsem závaží odložil, posadil se a se zájmem si prohlédl napumpované svaly.

Asi víš, co následovalo. Popadl jsem dvě dvacítky a nasunul je na tyč. Když jsem se položil na záda a podíval se na obě strany obřího závaží, zmocnily se mě jisté pochybnosti. Nehodlal jsem však ustoupit.

Tyč jsem sejmul ze stojanu, ruce zvedl ke stropu a přitáhl k hrudi. Stejný pohyb jsem zopakoval desetkrát.

„Co tam děláš?“ zavolala na mě teta Sophie z přízemí.

„Už jdu!“ zařval jsem místo odpovědi a činku odložil.

Cítil jsem, jak mi na hrudi pulzují svaly, a nechápal, co to má znamenat. Ale líbilo se mi to. Ať už se se mnou dělo cokoliv, rozhodl jsem se, že se v tom nebudu štourat. Nově nabytou sílu jsem rychle přijal za svou. Možná šlo o normální projev dospívání.

„Jacku Smithe!“ ječela teta Sophie.

Hlavu jsem si mohl lámat později. Vyběhl jsem nahoru a pustil se do vydatné snídaně skládající se ze slaniny, vajíček a toustového chleba. Teta mi nalila sklenici džusu a pokusila se prsty pročesat mé nepoddajné vlasy. Nato se posadila za stůl, lokla si kávy a zasmušila se. Přestože jsem byl z nenadálé proměny v sedmém nebi, dělal jsem si o ni starosti.

„Stalo se něco, teto Sophie?“ zeptal jsem se.

Zjevně jsem ji vytrhl z myšlenek, načež mi věnovala krátký úsměv. „Ne, nic se nestalo. Víš ty co? Dneska tě čeká poslední večeře před čtrnáctými narozeninami. Na co bys měl chuť? Můžeš si přát cokoliv.“

„Cokoliv?“ ujišťoval jsem se.

„Cokoliv.“

„Chtěl bych salámovou pizzu s ananasem z pizzerie Papagallo a obrovskou mísu zmrzliny s kousky mátové čokolády.“

„Vážně? Vybral by sis to, i kdyby šlo o poslední večeři tvého života?“

Představil jsem si, jak se mi v puse rozvaluje rozteklý sýr, štiplavá červená omáčka a pikantní salám v kombinaci s náloží sladkého ananasu. Jen jsem na to pomyslel, začaly se mi sbíhat sliny.

„Jo, podle mě to zní dokonale,“ stál jsem si na svém.

„Můžu k nám někoho pozvat?“

„Chtěla bych večer strávit jen ve dvou, nevádí?“

Znovu se zachmuřila a já odložil vidličku. „Víš určitě, že je všechno v pohodě?“ naléhal jsem.

Přikývla, ale do očí se jí nahrnuly slzy. Posbírala špinavé nádoby a odnesla ho do dřezu. Při podobných situacích mě napadalo, jestli ji netrápí vzpomínka na mého tátu. Musel jsem si připomínat, že když já přišel o tátu, ona navždy ztratila mladšího brášku.

Můj táta byl voják, člen speciální jednotky nebo tak nějak. Jednoho dne – tak mi to teta Sophie vyprávěla, protože já jsem byl příliš malý na to, abych si něco pamatoval – nám na dveře zaklepali jeho kolegové a oznámili, že padl v boji. Nic bližšího k tomu neřekli. Ani teta Sophie prý nevěděla, jak se to stalo. Nejednou mě však přepadla myšlenka, zda přede mnou přece jen něco netají.

V dětství jsem byl tátou posedlý. Neúnavně jsem se snažil jeho záhadné smrti přijít na kloub. Přestože mě od toho teta Sophie odrazovala, zapřísáhl jsem se, že až vyrostu, udělám vše, abych odkryl pravdu.

Nechápej mě špatně, po mámě se mi taky moc stýskalo. Zemřela, když jsem se narodil, a zbyla mi po ní jen jedna fotka pořízená z dálky. Teta Sophie zastoupila její místo velmi obstojně. Je úžasná. Baví ji rybaření, wrestling i baseball. Dokonce se nezdráhá chodit na všechny školní akce pro otce a syny, kde nad ostatními týmy po každé zvítězíme.

Navzdory jejímu snažení jsem se v minulosti cítil velmi osaměle, což by nejspíš pochopil jen další sirotek. Žil jsem v přesvědčení, že mi něco uniká. A co hůř – že toho nikdy nedosáhnou. Do té prázdnoty jsem vložil všechn svůj vztek a zoufalství a díky tomu jsem se mohl soustředit na věc, po které jsem prahnul ze všeho nejvíc – dozvědět se, co se skutečně přihodilo mému otci. Nemusí tomu tak být, s největší pravděpodobností ani nebude, ale chci věřit, že až záhadu rozluším, prázdnota zmizí a samota mě nechá na pokoji. Kéž by.

Tak jo, to by stačilo. Nechci v tobě vyvolat pocit, že si jen stěžuju. Vrhne se na to. Teď přijde na řadu část, ve které jsem se setkal se svou první příšerou.

Jakmile jsem do sebe naházal snídani, která by nakrmila tři hladové krky, popadl jsem batoh a vyběhl ze dveří. Město Sunnyvale působilo venkovským dojmem. Naš dům se nacházel několik stovek metrů od hlavní silnice a za ním se rozléhal starý les. Štěrkovou příjezdovou cestu lemovaly stromy a nejbližší soused bydlel v nedohlednu.

Od hlavní silnice jsem to měl do školy sotva čtyři sta metrů, takže jsem často chodil pěšky. Většinou jsem utíkal, protože brzké vstávání nepatřilo mezi mé světlé stránky. Podíval jsem se na hodinky. Hrozilo, že přijdu pozdě.

Utáhl jsem popruhy na batohu a vystřelil po příjezdové cestě.

Znovu mě přepadl ten zvláštní pocit jako při zvedání závaží. Nohy jako pružiny bez námahy překonávaly jeden skok za druhým. Řítil jsem se dvojnásobnou rychlostí. Navíc mi nedělalo problém ještě trochu přidat.

Když jsem doběhl k silnici, zastavil jsem se, abych popadl dech. Vůbec jsem se neunavil. Za sebou jsem uviděl obláček prachu přesně jako v komiksech, když se jedna z postav žene krajinou nebývalou rychlostí. Zazubil jsem se. Bylo to vážně boží.

Došel jsem k prvnímu domu v ulici. Byl opuštěný a pomalu zarůstal trávou. A na dvoře visel basketbalový koš. Shodil jsem ze sebe batoh a natáhl se pro míč, ležící ve vysoké trávě.

Koš jsem si ze země chvíli měřil. Pak jsem se rozhlédl, abych se ujistil, že mě nikdo nesleduje, párkrát jsem zadřibloval, vyběhl ke koši, vyskočil... a zasměčoval.

Nešlo o šťastný omyl, míč nesklouzl obručí omylem. Držel jsem ho oběma rukama a zasunul ho do toho prokletého koše jako profesionální hráč NBA. Ještě včera bych se sotva dotknul sítě, i kdybych se snažil sebevíc.

Tehdy jsem měl poprvé nahnáno. Ať už změnu způsobilo cokoliv, přišlo to jako velká voda. A zcela zřejmě to nebylo normální. Ale upřímně, *tolik* jsem se zase nevyděsil. Víc než cokoliv jiného jsem ze sebe měl radost.

Zdálky jsem uslyšel první zvonění. Chňapl jsem po batohu a uháněl ke škole. Nemohl jsem tušit, že za krátký okamžik narazím na první příšeru.

2

Z počátku jsem si příšeru spletl s obyčejným mužem. Nepřišlo mi na něm nic divného, protože jak už jsem se zmínil, Sunnyvale bylo klidné, tiché město a já neměl důvod k obavám. Proběhl jsem kolem něj, nadšený z nově nalezené superschopnosti, když mi ten chlápek bez varování podkopl nohu a já klopýtl.

Řítil jsem se střemhlav na chodník. Věděl jsem, že až narazím na beton, bude to bolet. Moc.

Jenže pak se stalo něco neuvěřitelného. Aniž bych si to promyslel, ve vzduchu jsem před sebe natáhl ruce, odrazil se od země a dopadl zpátky na nohy.

Copak se ze mě přes noc stal olympijský gymnasta, nebo co?

Neznámý chlápek si mě zvědavě prohlížel, ale moje atletické schopnosti na něj udělaly jen poloviční dojem. Chtěl jsem ho požádat, aby mi vysvětlil, proč mi podrazil nohu, ale stačil jediný pohled a já pochopil, že bude lepší zůstat zticha. Přejel mi mráz po zádech a naskočila husí kůže. Zatočila se mi hlava. Nejradši bych se otočil na patě a utekl. V životě jsem ho neviděl, ale každá buňka v těle mi radila, abych se od něj držel dál. Měl jsem poslechnout

svůj instinkt a rychle se vypařit, jenže já od něj nedokázal odtrhnout oči.

Cizinec měl bledou tvář a šedé, téměř průsvitné vlasy po ramena. Obličej hranatý s výraznými lícními kostmi a ostrou bradou. Napadlo mě, jestli není albín, protože jeho oči byly bledě modré, téměř bezbarvé. Na sobě měl dlouhý staromódní kabát, sahající ke kotníkům, pod kterým schovával černé kalhoty a kožené boty na podpatku. Jako kdyby se k nám zatoulal z jiného časoprostoru.

A pak jsem si všiml jeho rukou. Byly nepřírozně vrásčité a na každém prstu se vyjímal dlouhý černý nehet. Rukou ukázal mým směrem a vytasil na mě ošklivý pařát.

„Dobrá,“ zasyčel. „Tvá proměna již započala. Alespoň si užijeme větší legraci, až tě zítra navštívíme.“

Nato se usmál a tehdy jsem je uviděl. Ostré špičáky jako mívají upíři ve filmech. Nevěřil jsem svým očím, ale z jiného důvodu, než si asi myslíš. V tu chvíli mě nenapadlo, že hledím na skutečného upíra, proto jsem předpokládal, že ten chlápek má falešné zuby... a že je to nějaký blázen. Není nic neobvyklého potkávat lidi převlečené za upíry během Halloweenu, ale narazit na jednoho v září... to mi zkrátka nesesedlo. Není divu, že jsem z něj byl nespokojen.

Rozhodl jsem se, že mi krátké dostaveníčko s panem Podivným stačilo, proto jsem začal pomalu couvat, nato jsem se otočil a rychlým krokem se vytratil. Slyšel jsem za sebou jeho smích, ani jednou jsem se však neohlédl. Běžel jsem, co mi síly stačily, a nezastavil se, dokud jsem nedorazil do školy.

Vyučování nemělo konce. Snažil jsem se soustředit, ale nedokázal jsem myslet na nic jiného než na své nově nabyté schopnosti. Navíc mi v hlavě dokola zněla poznámka pana Podivného. Čím víc jsem o tom přemýšlel, tím jsem byl přesvědčenější, že neznámý muž věděl o mé tělesné transformaci. *Tvá proměna již započala.* Ale jak se o tom mohl

dozvědět? Jaká proměna? A pokud teprve započala, jak bude pokračovat? Jak moc se ještě změním?

No, a pokud měl pravdu ohledně mojí proměny, mohl jsem si jen domýšlet, co znamenal jeho druhý komentář: *Alespoň si užijeme větší legraci, až tě zítra navštívíme.* Neměl jsem tušení, co tím myslel, ale rozhodně to neznělo lákavě.

Předsevzal jsem si, že si to nechám pro sebe, dokud situaci nevyřeším. Držet jazyk za zuby mi dopoledne nedělalo žádné potíže, jenže pak nastala přestávka na oběd.

U jídla většinou sedávám se svými kamarády. Willem Akersem a T-Rexem Boylem. Co se týče středoškolské hierarchie popularity, naše parta spadala někam doprostřed. No dobře, možná jsme byli lehce pod průměrem. Nepatřili jsme mezi super kluky, které považovali za školní majestát, zároveň nás však nikdo nespojoval s místními exoty.

Možná jen T-Rexe, ale my ho i tak měli rádi. Bydlel se svou stoletou babičkou, která trvala na tom, že mu všechno jeho oblečení ušije. Jelikož už jí zrak příliš nesloužil a ruce se jí ustavičně třáslly, jeho outfity připomínaly šílenou konfekci pro klauny. T-Rex byl baculatý a z nejednoho úhlu vypadal jako kulička. To samotné by stačilo, aby si ho školní pitomci dobírali, jenže on se kromě toho ještě v jednom kuse dloubal v nose.

Šlo o normální zlovyk. Dělal to tak často, že všechny zajímalo, co tam vlastně hledá. Do těch dírek během hodiny zajel tolikrát, že už mu tam žádní holubi zůstat nemohli. Jenže to ho nezastavilo. Jednoho dne mu Will dal prezdívkou T-Rex. Víš, že měl T-Rex ty malinkaté pazourky? Willa napadlo, že kdyby se z našeho kamaráda stal dinosaur, nedosáhl by si do nosu a všechny jeho problémy by zmizely. Stejně ho nazvala i jeho babička, čemuž jsme se řehtali celé odpoledne, a už mu to zůstalo.

T-Rex stále ještě čekal v řadě, když jsme se s Willem posadili k našemu obvyklému stolu v rohu jídelny. Říkám „obvyklému“, ale Will byl častěji po škole než na obědě. Vrhá se z jednoho problému do druhého, protože si nedával pozor na pusu a mluvil rychleji, než přemýšlel. Znáš to, když tě napadne něco neslušného, ale hlásek v hlavě ti poradí, abys to nevyslovil nahlas, protože by ses mohl dostat do maléru? Willovi takový hlásek chyběl, prostě co měl na srdci, to měl na jazyku.

Teta Sophie jednou prohlásila, že Will má komplex malého muže, což mě nejdřív dost znepokojilo. Lekl jsem se, že trpí chorobu, která ho postupně užírá zažíva. Potom jsem si to ale vygoogloval a docela se pobavil. Znamená to jen, že si nižší lidé svou výšku kompenzují agresivním chováním.

Will byl jedním z nejmenších, možná úplně nejmenší kluk z naší třídy. K čertu, pravděpodobně ho převyšovaly všechny děti i z nižších ročníků. Ve svých představách byl ale nejvyšší chlapák ze školy. A měl se sebou velké plány. Jeho cíle neznaly hranic. Nechtěl se stát pouhým členem fotbalového týmu, chtěl být ligovým šampionem. Nechtěl vydělávat miliony, toužil po miliardách.

A víš co? Já mu věřil. Co Willovi chybělo v centimetrech, hravě doháněl sebevědomím. Připomínal miniaturního pitbula – malého, ale horlivého.

Kromě toho měl tajemství, o kterém většina lidí, dokonce ani učitelé nevěděli. Bydlel jen s tátou, protože máma od nich před pár lety utekla. Jeho táta nebyl žádný dobrák. Většinu času se staral jen sám o sebe, nevytahoval paty z domu a pomalu chátral společně se svým majetkem. Tráva na dvorku sahala do pasu a z rodinného auta se stal zrezivělý vrak. Jediným důkazem o jeho existenci byly čerstvé modřiny na synových pažích.

Ten den nebyl výjimkou. Po rukou a krku se mu táhly tmavé, ošklivé podlitiny. Když jsem na ně upozornil, Will jen pokrčil rameny a stáhl si rukávy. „Staroušek má pořád pěknou páru, když se naštve,“ řekl nevzrušeně.

„Měl bys o tom někomu říct.“

„To nic není. Zvládnu to,“ namítl. „Nemůžu se dočkat, až odsud vypadnu. Po ničem jiném netoužím.“

„Půjdeme spolu. Výběr vysoké nechám na tobě.“

„Vysoké?“ Will se zachechtal. „Snažíš se na mě mít dobrý vliv, nebo co? Samozřejmě že půjdu na vysokou, jen pochybuju, že zrovna ty se dostaneš na prestižní školu jako já.“

Společně jsme se zasmáli. Oba jsme věděli, že jeho žákovská trpí nedostatkem jedniček a dvojek. Ne že by nebyl chytrý. Přechytračil by nás všechny. Šlo jen o to, že jeho inteligence se nedala změřit tradičními testy. Byl pro-třelý. A s ničím se nepáral.

„Nevím ale, jestli vydržím čekat tak dlouho. Někdy bych se nejradši hned sebral a stopem odjel pryč. Kamkoliv, jen nezůstat tady. Kamkoliv na světě.“ Štouchnul do jídla, ztracený v myšlenkách. Musel jsem ho rozptýlit.

„Chceš slyšet něco šíleného?“ nadhodil jsem.

Popsal jsem mu dnešní ráno, jak jsem zvedal těžké činky, hnal se rychlostí světla, bez námahy střílel koše a potkal totálního pomatence. Když jsem domluvil, dal jsem mu prostor, aby informace vstřebal.

„To je bezvadný,“ prohodil. „A teď tu o Červené Karkulce.“

„Tak to není. Já si nevymýšlím. Vážně se to stalo.“

„Nevěřím ti ani slovo.“

„Ale já to myslím vážně,“ namítl jsem. „Děsí mě to.“

„Tak jo, pojďme v zájmu konverzace předpokládat, že nejsi velký sprostý lhář.“

„To je od tebe šlechetné.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Lovec příšer - Zrození lovce.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.